

En l'informe mundial de Reporters Sense Fronteres RSF de l'any 2010, Colòmbia se situa en el lloc 145 en la classificació de la llibertat de premsa, això el col·loca entre els 33 països on la llibertat de premsa és més baixa. Existeixen altres països més perillosos per exercir el periodisme com Eritrea, Corea del Nord o Iran. L'any 2010 a Colòmbia van assassinar a dos periodistes segons dades de RSF.

La Nostra única arma és la paraula!.

Des de 1977 a 2010 a Colòmbia va haver-hi 138 casos d'assassinats a periodistes segons dades de la Fundació per a la premsa i la Llibertat FLIP i durant l'any 2010 va haver-hi 7 homicidis, una violació sexual i 4 atemptats contra els mitjans de comunicació. Aquestes dades mostren que exercir aquesta professió a Colòmbia porta els seus riscos. Per aquesta raó a Colòmbia els periodistes van fer diverses concentracions de denuncia en ciutats diferents el 3 de Maig sota el lema "Marxa del Silenci".

A Barranquilla per exemple els periodistes es van tancar la boca amb cinta com si estiguessin emmordassats per simbolitzar la censura que existeix al país. Al finalitzar l'acte van cridar consignes on es podien escoltar frases com Sí a la llibertat de premsa!, La Nostra única arma és la paraula!.

El cas de Violència Sexual va ser contra una dona l'any 2010, per la seva condició de ser dona com ho esmenta l'informe del FLIP. La dona havia estat amenaçada per grups paramilitars i el 5 de maig va ser víctima de violació Sexual, com a resultat d'això va haver de desplaçar-se forçosament amb els seus fills.

Exercir el periodisme a Colòmbia implica diversos problemes, un d'ells és la falta de mitjans de comunicació on puguin expressar-se lliurement, no només per la censura sinó també perquè a Colòmbia només existeixen dos periòdics de circulació nacional i un d'ells és el diari el Tiempo.

El diari el Tiempo va ser dirigit per la família Santos. Actualment el periòdic manté a la família Santos com a soci, tenint en compte que el president triat en el període 2010-2014 és José

Censura dels Mitjans de comunicació a Colòmbia

Escrit per Catalina Carmona
dijous, 5 de maig de 2011 16:59

Manuel Santos i és d'aquesta família, pot dubtar-se de la imparcialitat de la informació. Els propietaris principals són el Grupo Planeta d'Espanya des de 2007.

Assetjament i seguiments

La periodista **Claudia Julieta Duque** que ha estat guardonada per premis internacionals de Reporters sense Fronteres, i la International Women's Media Foundation va ser víctima d'assetjament, seguiments i intimidacions per part del Departament Administratiu de Seguretat DAS. Aquest organisme fa part de les institucions governamentals i encara així ha violat la llibertat d'aquesta periodista.

En l'informe anual del FLIP 2009 amb dades d'un informe on es van confiscar documentacions al DAS, mostra com aquesta periodista li van fabricar amenaces de mort, se li feia seguiments constants amb dates, hores, llocs i persones amb les quals es trobava, a més de tenir dades bibliogràfiques i la seva experiència laboral.

El cas del DAS fins i tot ha arribat a Europa. Diverses organitzacions van denunciar seguiments a correus electrònics d'algunes ONG's reconegudes per la defensa dels drets humans, la denúncia de la situació de la població desfavorida o el seu treball compromès a Colòmbia. Entre les ONG's estaven La Coordinadora Valenciana de Solidaritat per Colòmbia, Red de Hermandad y Solidaridad por Colombia o Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia que té seu a Barcelona.

Cas de Censura, la columnista Claudia López

Una altra forma de Censura que està començant a generar-se a Colòmbia i que es podria catalogar com una altra forma de persecució a la llibertat d'expressió són els casos de posar davant de la justícia els periodistes. Se'ls porta a la justícia perquè sigui aquesta la que decideixi si els articles entren en la llibertat d'expressió.

La periodista **Claudia López** va ser acusada per injúria i calúmnia a causa d'una columna on criticava el nomenament de l'ex- president Colombià **Ernesto Samper** com a ambaixador de França, la columna es deia “La reinserción Uribista: del 8000 al 64.000”.

L'ex- president va obrir un procés contra la periodista mostrant que se sentia afectat en la seva honra, no obstant això hi havia proves suficients d'aquest fet donat diverses investigacions que demostraven el succeït. Al judici la defensa va presentar com a testimoniatge a **María Teresa Ronderos**, qui va fer una recerca a fons sobre el cas del procés 8000 en el qual **Ernesto Samper** va ser implicat.

Finalment la Columnista va ser absolta al febrer d'aquest any dels delictes d'injúria i calúmnia en el Jutjat 23 de Bogotà. Aquest procés va durar 4 anys i mig.

Mitjans Alternatius

Davant aquest panorama on els grans mitjans de comunicació no mostren tot el que succeeix, existeixen diversos grups i moviments socials que han començat a exercir de periodistes i han començat a construir els seus propis mitjans de comunicació. Un exemple d'això és l'Organització Nacional Indígena de Colòmbia que posseeix la seva pròpia emissora i puja articles constantment a la seva pàgina web, articles realitzats per gent de la mateixa Organització.

Altres mitjans alternatius són el cas de Prensa Rural, el Turbión, Periódico VOZ. O mitjans que s'han generat a les pròpies universitats com és el cas del Periòdic El Macarenazoo. També el cas del programa de televisió "Contravía" dirigit per Hollman Morris que des d'un treball professional vol treure a la llum problemes que són difícils de mostrar en els mitjans massius.

Aquests són alguns casos, però existeixen més espais d'expressió que intenten donar coneixement del que passa al país i mostrar el que altres espais de comunicació no estan traient a la llum.